

BUSCANT AQUELL BLAU

Aquest matí les gavines sobrevolaven el mar, molt baix.

L'aigua petava furiosament contra la sorra i pujava platja amunt deixant un tou de petxines, al retirar-se.

M'hi he acostat a poc a poc, atrapada per la seva força. Prop de les ones, guspies salades em mullaven la cara.

M'he concentrat en l'olor i en la remor de fons, tancant els ulls. I m'he deixat amarar per la humitat, sense sentir el fred.

Una gavina caminava per la riba, abans d'emprendre el vol mar endins, com les altres. I més enllà en el passeig, uns quants coloms passejaven, inquiets.

Mentre onades d'aigües grises espetegaven contra l'espigó, que amb prou feines es distingia.

He sentit que el mar s'estava renovant, després del temporal.

I totes les meves teories s'han posat en qüestió. M'he sentit nua, davant la força d'aquest mar, que tant recordo dels dies blaus d'estiu.

He desitjat que es perdés el rastre d'aquell mar en calma, amb la vista perduda en la línia de l'horitzó. I se m'ha fet clar, que és impossible escapar.

Però per un instant, he imaginat que havia canviat, crispada per la gran quantitat d'interrogants que s'anaven obrint, enlloc d'aclarir-se.

I m'han vingut ganes de lluitar.

He anat més enllà, embafada per l'olor acre. Fins la platja gran, on les ones venien més compassades, atreta pel tro sec que es desfà, però torna i torna. I m'ha semblat que era això, la vida. Continuïtat, evolució i una bellesa esfereïdora, impossible de plasmar. Que desapareix, abans de poder-la retenir.

Molt a prop de les pedres, petites mates de margalló, lluitaven per sobreviure entre restes d'algues i brossa, en descomposició. He recollit algunes petxines, distreta, mirant encara l'horitzó. Pensant en guardar memòria de tot això.

Començaven a cantar els ocells en l'avinguda de pins, mentre el mar encara bramava, quan me n'he anat.

Per un moment, m'ha semblat que el dia s'aclaria. Que el cel gris s'estava diluint i que la platja s'ompliria de gent, abans del migdia.

I tot d'una, he desitjat que estiguessis al meu costat.

Com aquella Setmana Santa, que no va parar de ploure. Que sortíem a passejar pels camins de ronda sota els pins, vora mar. Per sentir petar les ones contra les roques. I esquitxar-nos amb la humitat salada del mar, expressament.

Tinc les imatges i el record del teu gest, molt viu. Conservo el gust, l'aroma d'aquells dies sota les fines capes d'un tel invisible, que m'embolcalla. Que esdevé més i més gruixut, inevitablement. Quan noves capes s'hi van afegint.

Capes que em matisen i em distingeixen, que fan que se'm percebi sempre diferent. Però que són les mateixes que mantenen i preserven un fons, inalterable.

El sol s'obre pas cap a ponent, esquerdant el cel gris, ple de núvols. S'aclareix el dia.

Irromp una proposta inesperada i tot canvia. Un projecte que es mou, m'ha vingut a trobar. I m'estira. El sol fet de centrar-m'hi, modifica totalment la realitat.

Segueixo un impuls, que en prou feines domino. Que em fa entrar en una activitat frenètica. I començo l'esquema, sentint com puja l'adrenalina.

Alhora, em rosega un convenciment inconfessable, que m'acompanya. I m'escapo per un pèl, de les aigües fosques, que em volen engolir.

Sobtadament, el dia se'm torna ple. Em sento protegida per una mena de calma activa, segura d'una resposta positiva. I m'emmirallo en petits detalls, com el color de les fulles del roure, que cada dia són més vermelloses. O imaginant que una marieta bronzint, estén les ales vermelles.

Sí, tot sembla més planer. I noto que minva, l'obsessió que tinc pel futur.

Mentre rumio en aquesta manera que tinc de fer, de situar-me sempre en

segon nivell. Per eludir prendre la iniciativa. I que tantes oportunitats, em fa perdre. Esperant demandes exteriors, enlloc de fer propostes. Per anticipar-me, a possibles negatives.

Aquesta vegada però, s'ha produït una coincidència.

I li envio el resum a la Nina.

DE: viola@gmail.cat

A: nina@hotmail.cat

Nina, gràcies per la trobada d'aquest matí. T'adjunto un primer esquema, amb les possibles localitzacions i un càlcul aproximat de temps. És un posar en paper el que hem parlat. Una abraçada, ja em diràs.

Viola

Passada l'agitació del moment, rumio en les dificultats. I en les oportunitats. Em sento eufòrica perquè tinc una certesa. I desitjo que el temps passi, que demostrï que el resultat serà com l'estic imaginant. Que les dificultats hauran quedat compensades, per les oportunitats que les acompanyen.

Que potser la realitat serà molt més difícil, penso també. I en les pèrdues, en el que no podré recuperar. Aquí dubto. I em pren el desànim. Ja no sé si m'agrada que el temps passi de pressa o si prefereixo, que vagi més a poc a poc.

Lluitant per retenir-lo, mirant que no s'escapi. I alhora viure intensament, les contradiccions que s'esdevenen.

Però això, m'enterboleix la realitat. I m'impedeix continuar lliurement, com voldria. I rumio com m'afectaria i si m'ho perdonaria, deixar passar aquesta oportunitat. Mentre em plantejo si seré capaç, de desenvolupar el projecte.

Comença el compte enrere. Al fer-se evidents els canvis estic neguitosa i em resulta impossible, poder-me relaxar. M'entristeixo, buscant sentit en uns preparatius ja sabuts, en els que no em puc recrear.

Sol, avets verds i cel blau, molt blau. Avui és un dia molt especial, que amb els anys, se m'ha anat desdibuixant. I em dol.

Observo amb atenció com comença a fer-se fosc, mirant de no pensar, de no aprofundir. Tot esquivant uns records, que se'm fan feixucs.

És una intenció tan sols, la que em manté ocupada. En aquest fi equilibri, d'allunyar la incertesa, que em provoca el temps que ve.

No he sentit els passos, però la percepció de la teva presència, interromp els meus pensaments, *que no obres el llum?*

Fa dies que hi rumio. Que ho puc fer, que encara tinc prou força, em dic. I em decideixo. Però primer necessito aïllar-me, per imaginar-la.

Vull escriure una història, que sigui de debò. D'una dona que encara el dia a dia, per omplir una vida corrent.

El que més em costa però, és començar. Fixar el punt inicial, la base des d'on desenvolupar la trama. Busco aquell moment màgic de sentir que formo part de la història, que és impossible deslligar-me'n.

I vigilo que la llibertat que sento ara, no desenfoqui l'autenticitat del que vull escriure. Perquè encara dubto, bloquejada en aquest punt. I alhora, frisso per aprofitar aquest moment únic.

Fantasiejant que remuntar aquesta situació, em farà gaudir de cada instant que hi dediqui. O potser és aquest cel blau d'hivern, que m'influeix.

Sí, és el moment precís perquè L. prengui forma. En aquest dia clar, suggestionada per un cel blau nítid. Sentint-se acollida, quan l'observa.

El punt d'inici podria ser fent una mica de balanç personal, quan L. intueix que es mou massa per costums, sense fer-se plantejaments nous. I li sembla que necessita que la seva vida faci un tomb, però no sap en quin sentit.

L. podria estar enamorada i saber o pensar que sap que C. i ella es trobaran inevitablement, en un horitzó feliç aviat.

Per aquestes festes L. no ha fet pessebre. L'única referència visible és un ram de vesc, penjat en el marc de la porta.

Apunto algunes idees. Que L. està molt capficada en el gir que vol donar a la seva vida. Que la seva prioritat és estar amb C. i encara que no el coneix a fons,

està obsessionada amb ell. El primer que es proposa doncs, és traspasar aquesta barrera i reduir distància.

Enfoco el personatge de L. d'una manera teòrica, valenta, com si fos jo mateixa en aquesta situació. O almenys és el que em sembla, encara que a l'obrir la fitxa, deixo una nota per recordar que haig d'explorar possibilitats.

Podria començar amb què a L. li sembla que es troba en una situació estancada. I poso un interrogant, perquè potser és massa fluix, això.

I si a més a més L. està projectant un petit viatge, del que no ha parlat amb ningú? Sí, podria estar bé penso. I em plantejo si no hauria de buscar també, una manera d'enfocar les noves perspectives.

M'entretinc una estona amb les plantes del menjador. La ponsètia encara aguanta. Vaig fins a la prestatgeria, al fons del passadís, i consulto l'expressió ben bé. Sí, s'escriu així.

Donant voltes a la història de L., em pregunto quins amics podria tenir. Potser en podria tenir molts, ser la mena de persona que sap estar sempre al centre. Sí i també, que compta amb amics que l'aprecien, en els que es pot recolzar.

De la feina no en parla gairebé gens, la deixa en un segon nivell. I està pensant en buscar-ne una de més interessant, que li permeti més llibertat creativa.

Vaig a comprar, encara, amb el cistell gran. Com si l'hagués d'omplir. I avui, m'he sentit fora de lloc. Perquè ja no hi ha una família a càrrec meu, que no pugui prescindir de mi.

Tinc una família, sí. Més reduïda. Però és evident que encara no m'hi he acostumat. Enyoro la seva proximitat, la seva dependència i la meva dedicació. Aquest no estar mai sola i el tenir sempre coses a fer.

Que no té sentit aquesta nostàlgia penso, quan se'm neguen els ulls.

Preparo el sopar, avui faig més lleuger, arròs bullit amb alls tendres i ous ferrats. Per postres, fruita o iogurt. Encara queden neules i torró de Xixona.

Mentre cuino estic pensant en L., que va prenent cos. Quina edat podria tenir? Potser més de cinquanta? No ho sé, és molt difícil aquesta edat. Una dona, L., que ha fet un gran recorregut de vida, se n'adona que es troba en plena evolució descendent. Sí, d'acord.

Que la seva perspectiva ja no és la mateixa. I que ha de remuntar, si vol aconseguir aquest darrer amor, definitiu i necessari. Que fantasieja com un fermall, que dóna sentit a tot.